

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ ТА СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ

Кафедра журналістики та філології

ДОБІРКА ЖУРНАЛІСТСЬКИХ МАТЕРІАЛІВ: ІНТЕРВ'Ю

A selection of journalistic materials: the interview

Кваліфікаційна робота

освітнього ступеня «бакалавр»

студентки спеціальності «Журналістика»

освітньої програми «Журналістика»,

групи ЖТз-71с

Масленнікової Катерини Олексіївни

Науковий керівник:

Воропай Світлана Валеріївна

доцент, кандидат філологічних наук

Суми 2021

Бібліографічний опис

Масленнікова К.О. Добірка журналістських матеріалів: інтерв'ю [Текст] : робота на здобуття кваліфікаційного ступеня «бакалавр»; спец.: 061 – журналістика/ К.О. Масленнікова, наук. керівник С.В. Воропай. – Суми: СумДУ, 2021. – 28с.

У роботі представлено інформаційний продукт в публіцистичному стилі, а саме інтерв'ю. Добірку створено на основі власних спостережень, та зібраних і опрацьованих авторкою матеріалів. Проаналізовано особливості жанру інтерв'ю в регіональних українських ЗМІ.

Ключові слова: *журналістські жанри, інтерв'ю, журналістські матеріали, ЗМІ.*

ЗМІСТ

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА	4
Вступ.....	4
1. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ	6
1.1. Жанрова характеристика інтерв'ю	6
1.2. Огляд жанру інтерв'ю на прикладі газети «Вісті Біловодщини»	10
2. Специфікація продукту	13
2.1. Структура та технічні характеристики	13
2.2. Зображення	14
2.3. Авторський задум.....	14
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	16
II. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ	18
1. Душевна розмова з цікавою людиною	18
2. Дільничний – не робота, а спосіб життя	21
3. Як живуть сонячні діти.....	25
ВИСНОВКИ	29

І. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

Вступ

Серед великого розмаїття публіцистичних жанрів інтерв'ю вирізняється своєю активністю і частотністю вживання. Матеріали у формі запитань і відповідей, з'явилися у пресі, ще у ХІХ столітті, саме тоді закладалися основні риси які характерні для інтерв'ю: певні типи питань, формули ввічливості, риторичні і стилістичні фігури і так далі. З часом інтерв'ю як жанр зазнав значних змін, це стосується стилістики, типології, характеру функціонування, що в значній мірі визначається соціальним контекстом.

Зміни в тлумаченні терміну інтерв'ю відбувалися в залежності від розвитку жанру, політичної ситуації в країні та інших лінгвістичних і екстралінгвістичних чинників. Загальновживаним у визначенні жанру інтерв'ю залишилося визначення: бесіда, що має суспільний інтерес, який визначається не тільки актуальністю або злободенністю обговорюваного питання, а й безпосереднім ставленням, прямим або непрямим, читача до зачепленої проблеми. У зв'язку зі своєю специфікою друковані матеріали не можуть мати прямого контакту з читачем на відміну від телебачення, радіомовлення, Інтернету, тому у пресі комунікативну функцію виконує інтерв'ю – один із найважливіших методів і жанрів публіцистики.

Інтерв'ю для журналіста це, з одного боку, метод отримання інформації, за допомогою спілкування з людиною, яка є володарем цієї інформації. З іншого, це публіцистичний жанр, де журналіст у формі бесіди і з допомогою питань сприяє більш повного викладу інформації співрозмовником. Від професіоналізму володінням технікою інтерв'ю на пряму залежить і якість майбутнього матеріалу. Тому дуже важливо вибрати потрібний підхід до проведення конкретного інтерв'ю. Це і обумовлює **актуальність теми** даної роботи.

Мета роботи полягає у створенні добірки журналістських матеріалів: інтерв'ю.

Реалізація поставленої мети вимагає виконати такі **завдання**:

- опрацювати наукову літературу з теми кваліфікаційної роботи;
- проаналізувати особливості написання матеріалів в жанрі інтерв'ю
- створити добірку власних журналістських матеріалів.

Практичне значення роботи: творчий доробок може бути використаний під час викладання дисципліни «Журналістські жанри».

Структура роботи: робота складається зі вступу, двох розділів, списку використаних джерел, висновків. У першому розділі розглянуто інтерв'ю як жанр, його специфіку та жанрові ознаки. Також подано обґрунтування інформаційного продукту на основі аналізу інформаційного ринку. У другому розділі представлено творчий доробок – три авторських матеріали – інтерв'ю. Загальний обсяг роботи 30 сторінок.

1. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ

1.1. Жанрова характеристика інтерв'ю

Цілеспрямована, зафіксована бесіда, призначена для поширення у пресі, іншими словами інтерв'ю, це один з найпопулярніших жанрів сучасності. Свою прихильність він отримав у 90-х роках. Це пояснюється багатьма факторами. Головним з яких є зміна політичних умов і початком демократії, у респондента з'явилася можливість висловлювати свою думку в бесіді з інтерв'юером, і не боятися за наслідки. Адже до цього з 1919 року існував інститут цензорів, і вони могли вносити свої корективи в будь який матеріал, в тому числі і в інтерв'ю, таким чином вилучалися рядки і навіть абзаци, і інтерв'ю набувало зовсім іншого змісту. За радянських часів співрозмовник виступав від імені колективу, розглядався не як окрема особистість, а як складова суспільства. Звідси і причіпки цензорів. З усуненням інституту цензорів, з відновлення певних свобод, журналіст отримав можливість звертатися до респондента як до індивідуальності [11, с. 52]. І на сьогоднішній день згідно з частиною третьою статті п'ятнадцять Конституції України встановлено, що цензура в Україні заборонена.

Сучасному масовому читачеві, слухачеві переважно необхідні факти, повідомлення про будь-яку подію, з мінімумом або повною відсутністю коментарів, глибокого аналізу. Крім того, інтерв'ю – це жанр, що дозволяє отримати неспотворену кореспондентом інформацію, що теж важливо.

Людство не придумало кращого методу дослідити особистість, ніж інтерв'ю. Інтерв'ю як метод використовують психологи, соціологи та ейчари. І тільки в журналістиці процес бесіди між людьми сам собою уявляє унікальний жанр. [5, с. 5]

Інтерв'ювання це ціла наука і одночасно з цим мистецтво, які вивчити не просто. Ключовим фактором у відточуванні майстерності інтерв'ю, є практика.

Інтерв'ю це один з методів отримання найрізноманітнішої інформації. Є кілька видів інтерв'ю.

- Інформаційне інтерв'ю: мета збір даних для новин. Для нього важлива динамічність і короткі питання, такі як: що сталося? Де відбулося? Чому це сталось? У чому суспільний інтерес?
- Оперативне інтерв'ю: опитування на вулиці, збір думок по вузькій темі, питання в такому інтерв'ю для різних спікерів фіксовані. І їх задають великій кількості людей, однієї або різних соціальних груп.
- Інтерв'ю-портрет: людина якимось чином проявила себе в суспільному житті і нам за допомогою питань і відповідей потрібно розповісти деталі, які сформують індивідуальність.
- Інтерв'ю - бесіда: тут респондент і журналіст на рівних, і обидва мають право висловлювати свою думку. Таке інтерв'ю представляє великий інтерес для публіки оскільки словесний батл, це те що завжди подобається аудиторії.
- Інтерв'ю розслідування: для нього потрібна ретельна підготовка. Важливо вміти слухати і стежити за міркуваннями співрозмовника. Таке інтерв'ю проводиться для серйозного і ретельного вивчення проблеми.

Це один з варіантів класифікації видів інтерв'ю, але є й інші. А. А. Тертичний в своїй роботі «Жанри періодичної преси» виділяє таку класифікацію: інформаційне інтерв'ю, бліц-опитування, питання-відповідь, аналітичне інтерв'ю, аналітичний опитування, бесіда [15, с. 9].

Доктор філологічних наук В. Д. Пельт запропонував наступні види інтерв'ю: інтерв'ю-монолог, інтерв'ю-повідомлення, інтерв'ю-діалог, інтерв'ю-зарисовка, інтерв'ю-думку, форуми, анкети та прес-конференція Пельт [4, с.11].

Інтерв'ю, з одного боку, вважається самим «об'єктивним жанром», тому що в ньому домінують слова співрозмовника, а не слова журналіста. У всіх же інших жанрах текст складається майже повністю з слів журналіста і, по суті, являє собою авторську інтерпретацію того, що відбувається. З іншого боку інтерв'ю – вкрай суб'єктивний жанр, так як співрозмовник може викладати

односторонній погляд на проблему, замовчуючи одні відомості і інтерпретуючи на свою користь інші, а журналіст змушений публікувати це, не врівноважуючи перевіркою фактів і коментарями інших людей.

Двоїстий характер інтерв'ю ще проявляється в одночасній складності й простоті. Задавати заготовлені питання і записувати отримані відповіді може будь-яка людина. Але вивести розмову в потрібне русло, розкрити людину, надати гостроту і динаміку розмові, вміє далеко не кожен журналіст. Навіть професіонали зізнаються в тому, що у них бувають важкі співрозмовники і провальні інтерв'ю [10, с. 92].

Важкими можна вважати співрозмовників таких які легко ідуть на контакт і тих які мало балакучі і закриті люди. Якщо з небалакучими все зрозуміло, витягнути з них цікаву інформацію складно, проблема балакучих людей полягає в протилежному, якщо вони йдуть швидко і легко на розмову з журналістами, то швидше за все про них відомо багато інформації і знайти маловідомі, цікаві факти буде важко.

Беручи інтерв'ю, журналіст часто ризикує, адже має спілкуватися з людиною, в якої значно вищий рівень розуміння теми. Потрібно розуміти, що від рівня обізнаності в обраній темі залежить те на скільки вдалим буде інтерв'ю. "Чим довше ви готуетесь, чим більше ви дізнаєтеся, ви відчуваєте себе могутніше, краще і тим якісніше виходить продукт" Юрій Дудь. Іноді інтерв'ю проводиться без підготовки, в таких випадках як інтерв'ю з приводу катастрофи, на місце якої прибув журналіст. Він запитує в очевидців ті питання, які на його думку дотепні в цій ситуації. Але якщо інтерв'ю планується з зіркою, яка дала величезну кількість інтерв'ю, щоб відповіді були оригінальними, та нешаблонними, потрібно багато знати та продумати питання.

Підготовку до інтерв'ю можна умовно поділити на декілька етапів. Першим етапом буде збір інформації. Цей етап починається за довго до того, як отримано згоду на інтерв'ю. Певна річ співрозмовник може відмовити, але якщо він згодиться, то скоріше за все поцікавиться тематикою інтерв'ю, якщо журналіст назве актуальні теми пов'язані з співрозмовником, то це буде

ознакою компетентності. Орієнтування в житті співрозмовника допоможе журналісту «зачепити» респондента, наприклад зробивши пропозицію дати коментар з приводу конфлікту, в який той залучений. Іноді у процесі узгодження теми співрозмовник просить не торкатися певних тем, таку умову рідко здійснимо. У подібних випадках потрібно пояснити співрозмовнику, що не згадати про цю тему не можна, але можна згладити кути.

Другий етап полягає в складанні питань які будуть задані співрозмовнику, перш ніж скласти список питань потрібно вивчити попередні інтерв'ю співрозмовника і публікації про нього, що б не повторюватися. Питання повинні відповідати інтересам аудиторії, у реципієнта повинно скластися враження, що він сам поспілкувався з героєм. Заготовлені питання повинно бути в два рази більше, ніж передбачається поставити. Для того що б перестраховатися, в разі якщо очікування з приводу однієї з тем не виправдаються. Також варто продумати відповіді які може дати співрозмовник, і список додаткових питань які можна буде задати, для розкриття теми. Їх записувати не обов'язково, але їх потрібно тримати в голові. Важливо пам'ятати що вдале інтерв'ю не настільки залежить від популярності та авторитету героя, скільки від грамотно вибудованого діалогу. «Нецікавих людей не існує. Як не існує нецікавих міст, або країн». Аудиторія завжди слідкує за журналістом, очікуючи, що на їх очах відкриється таємниця – прості відповіді на банальні питання вона вже чула. Починати можна з банальних питань, але поступово журналіст має підвести до тих питань, які будь становити інтерес для читача, глядача або слухача.

Для якісного інтерв'ю важлива спостережливість журналіста, за реакцією і поведінкою респондента, для встановлення контакту. При повній довірі до інтерв'юера може вийти сповідальний характер інтерв'ю і тоді достовірність буде забезпечена. Достовірність дозволяє жанру залишатися доступним, зрозумілим і цікавим читачеві.

По суті, успіх в кожній професії залежить від вміння розговорити, і не може не радувати те, що цьому мистецтву можна навчитися [14, с. 16].

1.2. Огляд жанру на прикладі газети «Вісті Біловодщини»

Кожен жанр журналістики має певні особливості, які відрізняють його від інших жанрів. Розрізняються вони за формою і способом подачі, емоційно-виразними засобами та іншими ознаками. Розглянемо особливості інтерв'ю на прикладі інтерв'ю в газеті «Вісті Біловодщини».

«Вісті Біловодщини» – районна щотижнева газета, Біловодського району, Луганської області, яка була заснована у 1993 році і до цього часу виходить в тираж. Читацька аудиторія газети – місцеві жителі різних категорій, але більшу кількість складають читачі за 30 років, в останній рік газета привертає увагу молодше покоління завдяки фотоконкурсам і розіграшам, які проходять з періодичністю приблизно раз у 3 місяці. Крім друкованого видання у газети є інтернет-сторінка на сайті Facebook, де регулярно оновлюється інформація і можна вести прямий діалог зі своїм читачем.

В газеті «Вісті Біловодщини» інтерв'ю займають значне місце, це проблемні інтерв'ю, експертні, портретні і рідше інформаційні. Більшу кількість займають інтерв'ю про цікаві особистості Біловодського району, та їх рід діяльності. Нами були виділено чотири інтерв'ю: «Історія біловодського футболу», «Рибо моя», «Ветерани медицини», «Життя на карантині».

У структурі інтерв'ю є вступ, так звана «шапка», в якій вказується інформаційний привід, тема інтерв'ю, обґрунтовується вибір теми і повідомляється прізвище, ім'я, по батькові героя, посаду, соціальний стан. Далі слід основна частина: питання і відповіді, що оформляються у формі діалогу. В кінці висновок – авторський (журналіст сам підводить підсумки бесіди) або співрозмовника (висновком є остання відповідь, що ставить логічну крапку в розмові). Обов'язково до кожного інтерв'ю є фото, або декілька, зроблені самим кореспондентом, за винятком інтерв'ю «Життя на карантині» та «Ветерани медицини» де фото були надані самими героями інтерв'ю.

У досліджуваних нами інтерв'ю є: у деяких вступ («Історія біловодського футболу», «Життя на карантині», «Рибо моя»), основна частина і висновок

співрозмовника. Інтерв'ю «Ветерани медицини» починаються з цитати співрозмовника. Також у інтерв'ю є заголовок, підзаголовки в середині тексту. Внутрішньо текстові підзаголовки ділять інтерв'ю на підтеми. В інтерв'ю «Ветерани медицини» є досє (коротка важлива інформація про інтерв'юйованого, так зване знайомство з читачем) та історична довідка.

Інтерв'ю «Рибо моя» взято з офіційної сторінки в Facebook, автор Максим Дружок. Почнемо з заголовку, він стислий, містить в собі тему твору, оригінальний и дещо кумедний. Як підзаголовок автор вирішив поставити декілька крилатих фраз які відображають тему матеріалу – рибалку. У вступі автор вирішив показати свої емоції та враження від роду діяльності про який йде мова, далі, як годиться, основна частина як складається запитань та відповідей, інтерв'ю, для кращого сприйняття, поділено на частини. Автор вставляє в інтерв'ю описові моменти. Описує зовнішній вигляд героя та обстановку в якій він знаходився під час бесіди. Останній абзац, висновок, ставить логічну крапку в інтерв'ю.

Інтерв'ю «Ветерани медицини» взято з офіційної сторінки в Facebook, автор Максим Дружок. Заголовком для даного інтерв'ю є цитата самого респондента, використання цитат для заголовків в інтерв'ю, є дуже доречним прийомом. Дане інтерв'ю, поділене на частини, до кожної частини використані підзаголовки, також автор вирішив доречним використати історичну довідку, в якій вказав імена всіх керівників Біловодської багатопрофільної лікарні, адже тема інтерв'ю- це люди які все життя працювали в лікарні. Інтерв'ю можна назвати проблемним, адже воно розкриває непрості стосунки керівника з підлеглими та аналізує політику правління різних керівників Біловодської БЛ з точки зору респондента.

Інтерв'ю «Життя на карантині» – взято з офіційної сторінки в Facebook, автора не вказано, являє собою бліц-інтерв'ю, коротка стисла розмова з учнями та їх сім'ями, про те як проходить їх життя в умовах карантину. Заголовок складається з хештегу #життя_на_карантині, що характерне для інтернет-медіа. Лід складається з передісторії, в якій підіймається гостра соціальна тема, яка

стала актуальною у 2020 році, це проблема освіти в умовах карантину, погіршення якості освіти та низька ефективність освіти онлайн. Розмова ведеться з декількома респондентами, що дозволяє ретельно вивчити думку з даної проблеми різних соціальних груп.

Інтерв'ю «Історія біловодського футболу», взято з офіційної сторінки в Facebook, автор Олексій Чумак. Дане інтерв'ю дуже актуальне для регіону в якому виходить газета «Вісті Біловодщини», адже футбол тут розвинений і популярний вид спорту. Заголовок тематичний простий, відображає зміст твору. Матеріал поділено на частини до кожної є свій підзаголовок. Лід коротко підготовлює читача до матеріалу який буде викладено в інтерв'ю, при цьому тримає інтригу. Це інтерв'ю-монолог, герою було задано одне обширне питання, розповісти про біловодський футбол, на яке було надано докладну відповідь.

Отже, на прикладі 4 матеріалів, нам вдалося розглянути особливості інтерв'ю як жанру в газетному виробництві. Всі теми інтерв'ю актуальні для регіону в якому випускається газета, подача матеріалів грамотна. Це пояснює той факт, що газета «Вісти Біловодщини» користується попитом у своєму регіоні.

2. Специфікація продукту

2.1. Структура та технічні характеристики

Сучасна журналістика не може існувати без інформаційних жанрів, до яких відноситься і інтерв'ю. Жанр інтерв'ю має необмежені можливості, з його допомогою журналіст може швидко і точно дістати інформацію з перших вуст для передачі її читачеві.

Творчий доробок складається з трьох інтерв'ю:

1. Душевна розмова з цікавою людиною.
2. Дільничний – не робота, а спосіб життя.
3. Як живуть сонячні діти.

Авторський аркуш (або друкований) – умовна одиниця вимірювання обсягу тексту в журнальному та поліграфічному виробництві. Один авторський аркуш дорівнює 40000 друкарських знаків (букв, цифр, розділових знаків, включаючи інтервали між ними)чи 40 кілобайт комп'ютерного тексту.

Для визначення загального числа друкованих знаків у тексті кількість знаків у рядку потрібно помножити на кількість рядків на сторінці, а потім на кількість сторінок в оригіналі.

Інформаційний доробок містить:

1. «Душевна розмова з цікавою людиною» 5757 знаків(враховуючи пробіли) – 0,14 авторського аркуша.
2. «Дільничний – не робота, а спосіб життя» 6707 знаків (враховуючи пробіли) – 0,17 авторського аркуша.
3. «Як живуть сонячні діти» 7035 знаків (враховуючи пробіли) – 0.18 авторського аркуша.

То ж всього творчий доробок становить 0,49 авторського аркуша.

2.2 Зображення

Влучним доповненням до газетного інтерв'ю, є фото героя. Таким чином читач бачить з ким ведеться діалог, краще занурюється в атмосферу інтерв'ю, та з'являється ефект присутності.

Під час створення творчого доробку, нами було використано фотокартки з зображенням респондента.

1. «Душевна розмова з цікавою людиною» – було використано власні фотоматеріали, які було зроблено на місці проведення інтерв'ю. На фото директор будинку культури за мікшерним пультом, під час своєї повсякденної роботи

2. «Дільничний – не робота, а спосіб життя» – було використано лаконічне фото надане героєм. На фото дільничний офіцер поліції, фото без зайвих елементів.

3. «Як живуть сонячні діти» – було використано фотоматеріали з архіву героя, на фото зображено мати з донькою під час масових заходів, фото «живе», яскраво відображає атмосферу та ідею інтерв'ю.

2.3 Авторський задум

Народження авторського задуму виходить з потреби розповісти про певні події або донести до реципієнта свою авторську ідею. У нашому доробку представлено три матеріали у жанрі інтерв'ю.

«Душевна розмова з цікавою людиною» – діалог ведеться з людиною яка дійсно віддана своїй справі, з директором районного будинку культури, ідея полягає у тому щоб показати наскільки людина може бути захоплена своєю справою, та віддана народові, адже у наш час мало хто безкоштовно буде щось робити для інших. Також в інтерв'ю торкаємося питання недостатнього фінансування та розвитку в сфері районного мистецтва та культури. Герой також торкнувся теми, що стала актуальною у 21 сторіччі, тема Інтернету та недостатнього живого спілкування в реальному світі. Інтерв'ю було спрямоване

на те щоб викликати натхнення у читача та надати приклад людини яка робить багато корисних речей за для своїх земляків. Своєрідний поштовх до дії та саморозвитку.

«Дільничний не робота, а спосіб життя» – ми поспілкувалися з наймолодшим дільничним офіцером поліції, та дізналися з перших вуст про специфіку роботи в поліції. Згідно зі статистики Біловодського відділу освіти, за останні роки, виріс інтерес серед випускників до професії поліцейського, тому це інтерв'ю буде корисно та цікаво почитати випускникам, для того щоб впевнитися, що вони зробили правильній вибір обираючи собі майбутню професію, та бути готовим нести велику відповідальність за життя та безпеку громадян. Також ідея полягала у тому щоб познайомити жителів району з працівником відділу поліції для налагодження контакту та діалогу жителів району з представниками національної поліції. В інтерв'ю були виявлені гострі проблеми, з якими стикаються жителі сільської місцевості, а саме пияцтво, безробіття, міграція, з ціллю покращення рівня життя, та інші виникаючі з цього проблеми .

«Як живуть сонячні діти» – в цьому інтерв'ю було обговорено гостру соціальну тему, про те які умови в Україні склалися для дітей з інвалідністю на прикладі дівчинки з синдромом Дауна та специфіку виховання особливих дітей. Ідея полягала у тому, щоб привернути увагу та підняти рівень обізнаності населення з даної теми, адже більшість читачів мало обізнані та мають хибну уяву про синдром Дауна. Загалом інтерв'ю має позитивний настрій, не дивлячись на серйозні проблеми які було піднято під час діалогу, такі як недостатня фінансова підтримка від держави, та недостатня кількість кваліфікованих спеціалістів у сфері інклюзивної освіти, зокрема в Луганській області, респондент поділилася важливою інформацією та надала поради батькам дітей з інвалідністю.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Антонов-Овсенко А. Журналистика XXI. Новые СМИ и свобода слова. / А. Антонов-Овсенко. – Харків: Вид-во Фоліо, 2017 – 267 с.
2. Антонова В. И. Информационные жанры газетной публицистики./ В. И. Антонова. – Саранск: Изд-во Морд. ун-та, 1996. – 63с.
3. Белановский С. А. Глубокое интервью. / С. А. Белановский. – М.: Изд-во Никколо-Медиа, 2001. – 320 с.
4. Бобков. А. К. Газетные жанры: учебное пособие. / А.К. Бобков – Иркутск : Иркут.ун-т, 2005. – 64 с.
5. Ворошилов В. В. Журналистика: учебное пособие. / В. В. Ворошилов., Изд-во Михайлова В.А., СПб.2000, – 195 с.
6. Газета «Вісті Біловодщини» [Електронний ресурс] – Режим доступа: <https://www.facebook.com/VistiBilovodshiny/>
7. Кас'яненко С. Інтерв'ю як метод і як жанр. [Електронний ресурс] / С. Кас'яненко. – Режим доступа : http://academy.suspilne.media/articles/intervyu_yak_metod_i_yak_zhanr
8. Карпенко В. Журналістика. Вступ до фаху. / В. Карпенко. - К.: Університет «Україна», 2010. – 119с.
9. Ким М. Н. Жанры современной журналистики / М. Н. Ким. – СПб.: Изд-во. Михайлова В.А., 2004. – 336 с.
10. Колисниченко А.В. Настольная книга журналиста. Учебное пособие./ А. В. Колисниченко А.В. – М.: Изд-во Аспект Пресс, 2013. – 334 с.
11. Колесниченко А.В. Основы журналистской деятельности: учеб. пособие для вузов / А. В. Колесниченко. – 2-е изд., перераб. и доп. – М. : Изд-во Юрайт, 2018. – 341 с.
12. Мельник Г. С. Общение в журналистике: секреты мастерства. / Г. С. Мельник 2-е изд., перераб. СПб.: Изд-во Питер, 2008, 235с.
13. Мустафа Найєм. Двобій за правду. Правила інтерв'ю / Мустафа Найєм, Тетяна Терен – К.: Изд-во Пабулум, 2019. – 175 с.

14. Нельсон Д. Как брать интервью. Искусство задавать правильные вопросы и получать содержательные ответы./ Дин Нельсон. – Львів: Вид-во Азбука-Бизнес, 2020. – 352 с.
15. Тертычный А.А. Жанры периодической печати: учебное пособие / А. А. Тертычный М.: Изд-во. Аспект Пресс, 2000. – 312 с.
16. Шарапов Э. Х. Жанр интервью: видовая составляющая/ Э. Х. Шарапов.- Текст непосредственный // Молодой ученый. – 2017. – С. 13-19.
17. Шостак М. И. Интервью: Метод и жанр./ М.И.Шостак., ж. Журналист № 11., М. : Изд-во Правда, 1997. – С. 23-34.

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ

Душевна розмова з цікавою людиною

9 листопада в Україні відзначають Всеукраїнський день працівників культури та майстрів народного мистецтва. Редакція газети «Вісті Біловодщини» від щирого серця вітає тих, хто зберігає і розвиває культуру всього українського народу. Ми зустрілися з одним з найяскравіших представників культурної діяльності нашого краю.

Напевно, немає в нашому селищі людини, яка б не знала Руднева Павла Вікторовича. Це активіст, громадський діяч, без якого не проходить жоден захід в Біловодську, він і співає, і грає на інструментах, і бере участь в театральних постановках, і займається організаторською діяльністю, при цьому успішно очолює пост директора районного будинку культури та головний пост в житті будь-якого чоловіка, пост батька і чоловіка.

- Павло Вікторович, розкажіть про свою діяльність.

- В першу чергу організація масових заходів, це велика відповідальність. Це з боку здається, що організувати той же концерт, це так легко. Насправді доводиться продумувати все до дрібниць від світла та звуку, до того як і куди поставити стілець для виступу бандуристів. Я намагаюся наперед продумувати всі курйозні ситуації, які можуть статися, а вони відбуваються постійно. Наприклад, на репетиції все по вищому розряду, як тільки виступ то апаратура ламається, то декорації, то з костюмами проблеми. Тому під рукою завжди повинен бути план Б. Я всім кажу, що кожен день, для своєї роботи, потрібно зробити, щось корисне, потрібно прагнути тільки вперед. Для мене ініціатива не карається. Мій кабінет точно не схожий на кабінет директора, там і документи, і дроти, і різні гвоздики-гвинтики, я можу провести збори, а після цього взяти інструменти в руки і піти робити, разом з електриком проводку.

- Ви з дитинства мріяли бути культурним діячем?

- Та ні звичайно, в дитинстві мої мрії кожного разу змінювалися. Просто життя так повернулось і я вступив до Луганського, тоді він був Ворошиловградський училища культури. У дитинстві, пам'ятаю, навіть в

музичну школу ходив без особливого прагнення, перший рік на кожне заняття в обов'язковому порядку, другий рік через раз, в старших класах мамі кажу, що пішов на заняття, а сам з другом гуляти, думаю, так всі діти робили.

- Ваша перша робота була в школі, важко було?

- Як і в будь-якій роботі є свої плюси і мінуси. З дітьми знаходити спільну мову мені вдавалося, у нас з ними різниця у віці була не велика, мені було 20. Навіть інші вчителі запитували, чого це діти тебе Пашею називають. До речі, коли працював в школі, ми влаштовували найкращу дискотеку, і світломузику самі робили і апаратуру випросили, спасибі директору, тоді це був Сокирка Михайло Миколайович пішов на зустріч. І виділив бюджет на апаратуру.

- Цього літа, щосуботи проходила, гучна, дискотека 80-х, організована з вашої подачі.

- Ідея організувати дискотеку 80-х сиділа в мій голові давно, і ось переговорили з товаришем, а чому б і не зробити. Це не був комерційний проект, це чисто з моєї подачі, ми вирішили організувати для людей такий захід, воно було абсолютно безкоштовним. Часто в нашому селищі чую таку фразу «Та у нас сходити нікуди», дійсно розваг у нас не багато, тому потрібно було якось розгойдувати людей. Єдине погано, що команди як такої не було, тому все доводилося робити самостійно, зробили рекламу, перетягнули апаратуру. Багато мені говорили: «Та навіщо воно тобі треба, тобі ж за це не платять». Але якщо робити тільки те за що нам платять, то у нас багато чого не буде.

- Бувають у вас моменти коли хочеться все кинути?

- Звичайно, особливо, коли є якась мета, прагнеш до неї, все продумаєш, стараєшся і тут, бах, нічого не виходить! І хочеться все відправити куди по далі. У такі моменти головне брати себе в руки, адже не помиляється той, хто нічого не робить! Потрібно провести аналіз над помилками, що б в майбутньому їх не робити. Адже все приходить з досвідом.

- Розкажіть про ваші плани на майбутнє.

- Зараз у мене є ідея фікс- 3D кінотеатр, це коли на екрані ми бачимо об'ємне зображення. Я зараз активно дізнаюся ціни на обладнання. Що б створити кінотеатр в актовому залі будинку культури, потрібно переробляти абсолютно все, плюс значно зменшиться кількість глядацьких місць, цього не можна допускати, оскільки крім кіно, тут повинні проходити концерти та інші

заходи. Кілька років тому я дізнавався ціни і на той момент, це було близько 2 мільйонів гривень. Якщо не 3D кінотеатр, то хоча б кіно в звичайному форматі (2D) з нормальним звуком і якісним зображенням. Ідея полягає навіть не в тому, що б люди прийшли і подивилися гарне кіно, а ідея в створенні місця для живого спілкування. Зараз, не важко буде скачати кіно на сайті і подивитися його вдома, у всіх комп'ютери, телефони, все в інтернеті, особливо молодь, ми зовсім забули як це збиратися компаніями і спілкуватися. Я люблю говорити: якщо хочеш звести півсвіту з розуму, просто відключи інтернет і телефони. А тепер уявіть, що замість соціальних мереж, ви ввечері підете в кіно, зустрінете знайомих, подивіться фільм, відчуєте всю атмосферу кіно, після обговорите разом цей фільм. Мені зараз дуже потрібна команда яка, допоможе втілити цю ідею в життя. Не можу сказати, що це буде дуже прибутково, але справа ж не в грошах. До речі кажучи на зимових канікулах ми будемо в будинку культури крутити мультфільми для дітей, всіх бажаючих запрошуємо на перегляд.

- Що б ви порадили нашим читачам і тим хто збирається піти вашими стопами?

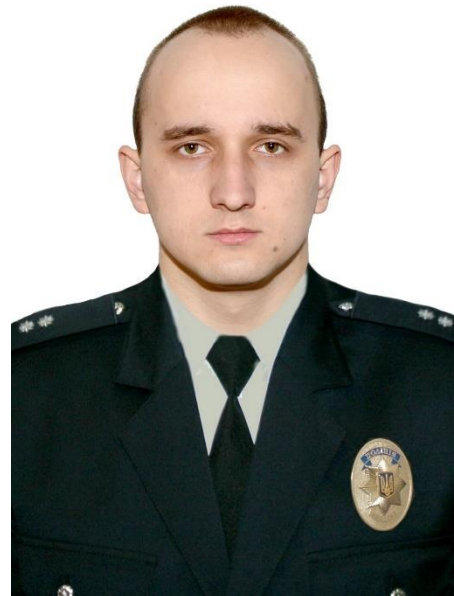
- Я б порадив розвиватися, прагнути і бути різнобічною людиною, активною! Що стосується моєї професії, то тут без цього ніяк, тут ти повинен бути і артистом і вміти афішу склепати, і з інструментами вміти поводитися. Взагаліне можна сидіти на місці потрібно вчитися новому і прагнути до кращого!

- Дякую Павло Вікторову, за таку захоплюючу бесіду, побільше б нашому суспільству таких активних людей як ви!

Знайомство з дільничним

Дільничний офіцер поліції, одна з найважливіших посад в системі МВС України. В першу чергу, якщо трапляється біда, громадяни звертаються до свого дільничного, який в свою чергу виконує широке коло обов'язків, від профілактичних бесід з сімейними бешкетниками і до розкриття заплутаних злочинів.

Нам випала змога поспілкуватися з дільничним офіцером поліції Біловодського відділу поліції №2 Старобільського РУП ГУНП в Луганській області лейтенантом поліції Казюкаловим Артемом Олеговичем.

- Артем Олегович, як давно ви працюєте в поліції?

- В поліції я з літа 2019 року. Спочатку працював у Департаменті патрульної поліції у м. Лисичанськ, за програмою яку тоді запустили вперше як експеримент, під назвою «2+1», її суть полягає в тому, що 2 вже досвідчених працівника патрулюють разом з курсантом останнього року навчання, для присвоєння практичних навичок курсанту та передачі досвіду. У 2020 я перевівся до рідного смт. Біловодськ, де і працюю.

- Де вам подобається більше працювати в патрульній поліції чи дільничним?

І там і там є свої плюси та мінуси, графік в патрульній поліції краще 4/4, але тут більш спокійна робота, дуже нагадує серіал «Дільниця» з Сергієм Безруковим, навіть деякі жителі моєї дільниці, схожі з персонажами фільму.

- За час вашої роботи, чи були якісь екстрені ситуації?

- Звичайно, одного разу прийшов виклик, люди подзвонили в поліцію через те що їх сусіди себе поводити дуже гучно. Ми приїхали вийшла жінка, та 3 малолітніх які почали кричати «Тютья вбила дядю». Потрапивши до помешкання ми побачили закривавлене тіло, намагалися надати першу медичну допомогу, але вже було запізно, як виявилось пізніше сварка, між подружжям відбулася через пачку цигарок. Безглузда причина для вбивства, але таке було.

- Що вас підштовхнуло стати поліцейським?

- Стати поліцейським було моєю дитячою мрією. Ще з дитинства мене обурювала несправедливість і безкарність поганих вчинків. Комуś все одно на чуже горе, а мені ні. Я не можу змінити весь світ і прибрати з нього все погане, але спробувати можна. До того ж, я себе не бачу ні в якій іншій сфері діяльності, сидяча офісна робота, точно не для мене, та і творчою людиною я себе не назву, може з часом моя думка зміниться, але зараз я відчуваю себе на своєму місці.

- Артем, ви наймолодший дільничний офіцер Біловодського відділу поліції. З якими труднощами ви зітнулися під час перших років служби?

- Деякі труднощі виникають у порозумінні зі старшими колегами, так сказати «конфлікт поколінь». А так, особисто для мене працювати дуже цікаво. Доводиться згадувати все чому мене навчили в університеті, але можу сказати, що теорія це одне, на практиці ж все дещо по іншому. Тому щодня дізнаюся для себе щось нове, в перший час, коли я тільки прийшов працювати голова кипіла від кількості нової інформації, але я думаю так на будь-якій роботі.

- Якими якостями повинен бути наділений дільничний?

- На мою думку дільничний має бути доброзичливим та відкритим до спілкування з громадянами своєї дільниці, потрібно не тільки слухати людей, а й чути, та бути не байдужим до чужих проблем. Хоча іноді люди звертаються з абсурдними заявами, одного разу до мене звернулися з проханням знайти бика для телиці, доводиться пояснювати, що я не вирішую сільсько-господарські проблеми такого плану. Іноді мені здається я виконую функцію психологу, тому що часто до мене звертаються, в основній масі бабусі, щоб просто пожалітися на життя, всіх слухаю, чим можу допомагаю. Щодо якостей, дільничний має бути також гарно розвинений фізично, та звичайно добре знати закони. А взагалі, у будь-якій ситуації головне залишатися людиною!

- Ви сказали, що часто до вас звертаються бабусі. Є така думка, що бабусі це найкращі агенти, це правда?

- Насправді, бабусі надають велику кількість інформації, але не вся ця інформація є правдивою. Тому слухаючи бабусь потрібно дуже ретельно відфільтровувати почуте. Була ситуація коли бабуся повідомила про те що в одній хаті знаходиться наркопритон, якого там і близько не було, там жили двоє студентів, звичайні юнаки. Зі слів бабусь кругом самісінький кримінал, звичайно доводиться перевіряти будь-яку інформацію, але в відсотках 70, вона

не є правдивою. Хоча іноді в розслідуваннях злочинів, бабусі допомагають як ніхто.

- Артем, дільничним ви працюєте не так давно, вами обслуговується п'ятьсел, це Парневе, Євсуг, Копані, Степове, Привільне чи встигли ви познайомитися з жителями ваших дільниць? Який підхід для налагодження взаємодії з суспільством ви використовуєте?

- Ніякої особливої стратегії я не маю. Перш за все треба залишатися людиною, ось і весь мій підхід. Знайомство ж проходило таким чином, я назначив час та місце зустрічі для знайомства з громадянами, розвісив оголошення, хто хотів прийшов, ми обговорили деякі питання. Так ми познайомилися с більшою масою громадян, з іншим знайомлюсь у процесі роботи.

- Які основні проблеми ви бачите на дільницях та з якими проблемами до вас звертаються громадяни?

-Основні проблеми це пияцтво танедостача робочих місць. З цих двох проблем витікає велика кількість інших, це недостача грошей, а тому велика еміграція. Діти місяцями, або навіть роками не бачать батьків, звідси підліткова злочинність. Раніше велику кількість робочих місць забезпечували кінні заводи, зараз же фінансування заводів значно зменшилося, багато кого звільнили, від неробства люди починають зловживати алкоголем, під алкоголем здійснюють злочини.

- За яким графіком випрацюєте зараз і як вас можна знайти?

- Власне кажучи, мій графік сім через нуль, тому що навіть в вихідні або у відпустці мені дзвонять і в день і в ночі. Знайти мене можна на дільниці, звернутися до сільського до голови або до відділу поліції. Також я роздавав візитки з моїм номером, та у магазинах розклеєні оголошення з моїми даними, тому більшість тримає зі мною зв'язок через телефон.

- І вдень і вночі без відпочинку, як ваші рідні реагують на ваш графік?

- Моя рідня реагує з розумінням, тому що це мій вибір. Але моя друга половинка іноді ображається на те що свята їй доводиться проводити самій.

- Виходячи з результатів опитування Біловодським відділом освіти школярів, велика кількість вступників збирається обрати для себе професію поліцейський. Які настанови ви могли б дати майбутнім офіцерам поліції?

- Є вираз «Боягуз не грає в хокей», так от я перефразую «Боягуз не може служити в поліції». Треба бути готовим до труднощів, до нестабільного графіку, до дисципліни. Тому що служити в поліції, це не просто носити красиву форму, це в першу чергу відповідальність за життя та безпеку громадян. Якщо ви готові до цього всього, то бажаю йти вперед на зустріч до своєї мети і нехай ніякі труднощі не зупиняють вас.

- Артем Олегович, ми також бажаємо вам успіхів та натхнення, дякуємо за те що згодні поспілкуватися!

Як живуть «сонячні» діти в Україні

Синдром Дауна-це хромосомне захворювання, особливість таких дітей додаткова 21-а хромосома. Вони відрізняються за зовнішніми ознаками і розумовою особливістю. В Україні близько 15 тисяч людей з синдромом Дауна.

У нашій країні люди з синдромом Дауна або, як їх називають, «сонячні» люди, за їх доброту і привітність, часто стикаються з нерозумінням і косими поглядами, тому що вони відрізняються. У більш розвинених країнах люди з особливостями беруть участь у громадському житті, вони ходять у звичайні школи, влаштовуються на роботу і навіть створюють сім'ї.

Багато хто з нашого суспільства помилково вважають, що люди з синдромом Дауна не можуть вести звичний нам образ життя. Насправді, при належному догляді та увазі родини, сонячні діти можуть навчитися всьому, але їм знадобиться набагато більше часу.

Хотілося б розвіяти міф про те, що батьки самі винні в діагнозі дитини. Імовірність народження дитини з таким синдромом не залежить від способу життя батьків, стану їхнього здоров'я, шкідливих звичок, харчування. Дитина з синдромом Дауна є такою спочатку, з першої клітини. Але вона потребує нашої допомоги і любові у багато разів сильніше, ніж інші діти.

Мама Поліни, Світлана Журжик дізналася про діагноз доньки відразу після народження. І незважаючи на майбутні труднощі, про відмову від дитини навіть не допускала думки.

Світлана розкажіть про виховання і про догляд за особливою дитиною:

- З перших місяців життя я багато уваги приділяла фізичному розвитку дочки: лікувальний масаж, заняття лікувальною фізкультурою дали свої результати, зміцнивши організм дитини. Коли Поліні виповнилося 3 роки і 4 місяці, вона пішла в звичайний дитячий сад.

У дитячому садку у Поліни не було проблем в спілкуванні з іншими дітьми?

Проблем спілкування з дітьми не виникало, оскільки дівчинка росла дуже доброю і легко йшла на контакт. Завдяки відвідуванню дитячого саду стала більш самостійною, розвинулися навички самообслуговування: застібнути гудзики, зав'язати шнурки, одягнутися, - все це навчилася робити без сторонньої допомоги. В дитячому садку діти охоче грали з Поліною, не сприймали її "особливою". І я рада, що дочка ходила в дитячий сад, оскільки спілкування з однолітками пішло їй на користь. Адже діти з синдромом Дауна

обдаровані спостережливістю і здатністю наслідувати іншим. Проблеми почалися з молодшого шкільного віку, спілкування дочки з дітьми стало обмеженим, діти неохоче з нею грали, стали усуватися.

У нас в селищі, та й області немає шкіл для інклюзивної освіти, де ж вчилася Поліна?

- З 8 років Поліна навчалася в Біловодській гімназії за індивідуальною програмою на дому. Нам дуже пощастило з такими вчителями як Лядовська Віра Тимофіївна і Сокирка Людмила Іванівна, яким вдалося налагодити контакт з Поліною і багато чому її навчити. З Людмилою Іванівною Поліна займається і до цього дня, хоча за віком вже закінчила школу (виключена зі списків учнів). А вчитися їй подобалося і подобається, Поліні краще даються гуманітарні науки, вона охоче читає книги російською і українською мовами і переказує їх мені. Її улюблена книга «Троє з Простоквашино» «зачитана до дірок».

Важливим моментом, в розвитку дитини з синдромом Дауна, є відвідування реабілітаційних центрів для людей з обмеженими можливостями. Чи відвідуєте ви їх?

- На жаль, в Біловодському районі їх немає, а їздити за межі області або навіть району досить дороге задоволення. До подій 2014 року ми з Поліною їздили в реабілітаційний центр «Відродження» в Луганську, де з дівчинкою працювали фахівці-реабілітологи. У реабілітаційному центрі «Відродження» нам дуже добре допомагали. Заняття з дефектологом логопедом, психологом, спілкування з дітьми і участь в заходах сприяли розвитку дочки, її соціалізації. А в Біловодську навіть логопеда немає, а він потрібен не тільки дітям з синдромом Дауна. Зараз багато здорових дітей, які не вимовляють пів алфавіту і в майбутньому у них будуть комплекси.

За кордоном люди з синдромом Дауна досягають багато чого, знаходять своє місце в житті. Як йдуть справи в нашій країні?

- У великих містах, деякі підприємства беруть на роботу людей з синдромом Дауна, також «сонячні» люди добре справляються з творчими професіями, але якщо брати невеликі населені пункти, як Біловодськ, про працевлаштування не доводиться говорити. У нашому Біловодському районі у сонячних людей можливість знайти роботу практично зведена до нуля. Буквально недавно, читала новину про те, що торговельна мережа «Ашан», бере на роботу людей з синдромом Дауна, я розумію, що вони не на касі сидять, але виконувати таку роботу, як викладка товару на вітрини, вони можуть. Я б

дуже хотіла, щоб в майбутньому Поліні повезло і вона знайшла роботу. Але в Біловодську це малоймовірно. І для мене це болюча тема.

Хотілося б дізнатися як держава піклується про особливі дітей?

- Безумовно, діти з інвалідністю та особи, які доглядають за ними, мають право на соціальну допомогу від держави. Розміри надбавок по догляду встановлюються в процентному співвідношенні від розміру прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку та від групи інвалідності. Але соціальної допомоги не вистачає, щоб повноцінно виховувати дитину з обмеженими можливостями. У нас в родині склалося так, що крім мене і дочки, рідних поблизу більше немає. Мені довелося після закінчення соціальної відпустки вийти на роботу, а дочку з 8 років залишати з нянею. Допомоги мені чекати нема звідки і я вийшла на роботу, щоб моя дочка ні в чому не потребувала. Одного разу так сталося, що няня захворіла і Поліна залишилася вдома сама. Я пам'ятаю цей день, як зараз, душа була не на місці, в обідню перерву швидко побігла додому, а Поля і на самоті себе чудово почуває. Вона знала, що сірники і газ чіпати не можна, до самообслуговування привчена, так що все пройшло добре. І з тих пір я не боюся її залишати саму вдома.

Як проходять будні Поліні?

- Вона любить читати, співати, грає в ігри на своєму смартфоні. Її кумирами є Володимир Зеленський та Кузьма Скрябін, вона самостійно в інтернеті читає про них інформацію, дивиться їх фото та виступи. Поліна допомагає мені по дому, дуже пильно стежить за порядком. Я відвідую з донькою різні заходи і навіть подорожую, і ніколи за свою дитину мені не було соромно. На косі погляди я реагую скептично, нехай дивляться.

- Що б ви могли побажати батькам «Сонячних дітей»?

- Хочу сказати батькам «сонячних» дітей, що з перших днів життя потрібно займатися з такими дітками. Свого часу я багато чого не знала, зараз же у всіх є доступ в інтернет, де багато корисної інформації про виховання дітей з синдромом Дауна. Їх ні в якому разі не можна залишати в пологових будинках або віддавати в дитячі будинки. Вони відкриваються тільки у відповідь на жвавий інтерес і турботу. А для цього потрібна сім'я, потрібні люблячі люди навколо. Ми всі знаємо про нерозривний зв'язок чада з матір'ю. Так у "даунят" цей зв'язок загострений. Це такі «сонечки», які тобі сто

разів на день скажуть «Мамочка, я тебе так люблю», обіймуть, поцілують ...І це коштує дуже дорого.

- Дякую Світлано, було приємно з вами поспілкуватися!

ВИСНОВКИ

На сьогодні не можна уявити жодне друковане медіа без інтерв'ю, інтерес читацької аудиторії до цього жанру великий, це обумовлено тим, що читач отримує інформацію не спотворену журналістом.

Під час написання кваліфікаційної роботи ми опрацювали наукову літературу з теми кваліфікаційної роботи, завдяки цьому, нам вдалося дослідити особливості жанру інтерв'ю та специфіку написання матеріалів в публіцистичному стилі. Дізналися якими якостями повинен наділений бути журналіст для написання якісного інтерв'ю, та з якими труднощами може зітнутися інтерв'юер в своїй роботі. Ми виділили основні етапи в підготовці до бесіди з респондентом, та визначилися з переліком питань які будуть доречними в більшості випадках.

Питань повинно бути у два рази більше ніж планується використати, це робиться для підстраховки. Треба більше орієнтуватися на інтереси публіки, аніж на свої інтереси, неможна уникати питань про гучні скандали, якщо герой в таких був помічений, навіть якщо співрозмовник не задоволений цією темою. Починати потрібно з простих питань, приємних співрозмовнику і поступово переходити до «гарячіших» тем. Інтерв'ю вважається вдалим, якщо у читача склалося враження, що він особисто поспілкувався з героєм.

Ми дослідили етапи підготовки до інтерв'ю та проаналізували особливості написання матеріалів в жанрі інтерв'ю в регіональній пресі, на прикладі газети «Вісті Біловодщини», в пресі того чи іншого регіону особливо приділяється увага інтерв'ю, проаналізована нами газета випускається в селищі з невеликою кількістю населення, тому майже кожен один з одним знайомий, читачам цікаво дізнаватися думку своїх земляків з тих чи інших питань для подальшого обговорення.

На основі опрацьованих матеріалів, нам вдалося створили власний творчий доробок, з трьох матеріалів написаних в жанрі інтерв'ю, який склав 0.49 авторського аркуша. У творчому доробку ми піднімали важливі соціальні

питання, обговорювали проблеми населення, але при цьому обговорили багато позитивних моментів і постаралися надихнути читача.

На сьогодні жанр інтерв'ю користується попитом і як метод збору інформації, і як метод подачі інформації. Зітнутися з інтерв'ю можна не лише в журналістиці, а й в інших сферах діяльності, наприклад в психології, чи при співбесіді при прийомі на роботу. Ми дійшли висновку, що головне в інтерв'ю це підготовка та вміння задавати влучні питання, цікаві аудиторії, при цьому відчувати тонку грань дозволеного при спілкуванні з респондентом. Очевидно, що будь-яке інтерв'ю засноване на обміні поглядами, відомостями та фактами між людьми.